Найлегше згадую жабу.
Точніше, її очі,
страшніші від очей змії.
Бо то очі жаби, яка в сутінках
прийшла назавше забрати молоко у нашої корови.
Її послала одна жінка.
Ту жінку називають відомо як.
Але та жінка не знала,
що навіть у сутінках
ропуху балухату перестріне під порогом стайні
маленьке хлоп'я
і, перелякавшись на все життя,
все-таки її покаже дідові й бабі,
а вони повісять ту погань банькату
на патику, застромленому в землю, – у розколіп,
аби добре підсмажило її хиже сонце липневе!
Не знайде тоді місця собі
одна жінка –
дертиметься на стіни!
І зляже під хижим сонцем, і лежатиме при смерті.
І не зможе відшепотіти сама себе,
і не допоможуть їй дзіндзора і одален-зілля.
Ми ніколи не згадаємо
всесильні слова відьомських замовлянь, заклинань…
Невже тому,
що невинне дитя
не визволило ту потвору витрішкувату?